

at jeg tror, at han ser Sagen i et altfor mørkt Lys. Jeg tror, at de to ærede Medlemmer have fuldkommen Ret i, at Banffeligheder kunne opstaa ved enhver Omsætning, og jeg benægter slet ikke, at det ærede Medlem kan have Ret i, at der navnlig i saadanne Tilfælde, hvor en ældre Obligation til en Kreditor skal ombyttes med en Obligation til en anden Kreditor kan komme Banffeligheder; men jeg tror ikke, at disse Banffeligheder ere saa store, eller at de i sig selv have den Udstrækning, at de berettigede til at fastholde den lovbundne Ordning, som man ellers ikke anser det for rigtigt eksisterer her, og som paa dette Punkt i alt Fald ikke kendes andre Steder end netop her i Danmark. Maa jeg gjøre en Bemærkning ved det ærede Medlems Forslag, som han maaske har overset, nemlig den, at det gaar meget videre end hans Tanke egentlig gaar. Han har, saavidt jeg skjønner, væsentlig dvælet ved Kreditforeninger eller i alt Fald væsentligt ved Prioritetsobligationer. Men danske Lovs 5—14—1 gjælder Andet end Prioritetsobligationer. Utsaa vil der, naar hans Forslag vedtages, ogsaa udenfor Prioritetsforhold være lagt en Byrde paa Omsætningen. Det har neppe været det ærede Medlems Mening, men det følger ganske simpelt af den nuværende Lovfortolkning i Forbindelse med dette Lovforslag, dersom Udbringelsesforslaget vedtages. Jeg benægter, som sagt, ikke, at der kan komme et enkelt Tilfælde, hvor Lovforslaget kan medføre Gene for den Vedkommende, men det træffer sig saaledes i alle Forhold, hvor Forandringer ske, og siden man er kommen ind paa at nævne forskjellige Maader, hvorpaa disse Ulemper kunne undgaaes, skal jeg ogsaa nævne en, som er meget nærliggende, og det er, at naar Debtors Laan er opsagt, kan han forud for den Termin, i hvilken han kan faae Laan i Kreditkasjerne, ganske simpelt betale sine Penge til den Vedkommende og lade ham koitere Obligationen, men ikke slette den ud, og derpaa benytte den som et meget godt Effekt til at skaffe sig midlertidigt Laan. Der kan vel være Omkostninger forbundne dermed, men man har ikke Ret til at binde hele Omsætningen, fordi det kan træffe sig saaledes, at der ellers for ganske Enkelte kan voldes Banffelighed. Det ærede Medlem har gjentagne Gange henvist til Kreditforeningerne, og jeg tør maaske gaa ud fra, at de have den allervæsentligste Plads i hans Tankegang. Jeg veed nu ikke, om der virkelig er Noget til Hinder for, at Kreditforeninger kunne udlede Laan, det vil sige Obligationer eller rettere modtage Obligationer, give Laan paa andre Liden end netop i de ordinære Terminer. Det er i alt Faldt oplyst af et andet æret Medlem saa vel som af den ærede Forslagsstiller, der jo har nogle Kjendskab til Kreditforeningerne, at Sligt hyppigt sker, men uheldigvis altid bagefter, idet nemlig Sagerne ikke kunne

bringes i Orden i rette Tid og derfor endog mange Gange endog trække flere Maanedes ud, inden Laanene kunne virkeliggøres. Hvorledes være Folk sig ad i saadanne Tilfælde? Der er da efter min Mening en meget større Banffelighed, end der vilde fremkomme efter Lovforslaget. Man har en Kreditor, som man er forpligtet til at betale, lad mig sige den 11te December; han kræver naturligvis sine Penge, men man kan ikke faae sit Laan rigtig i Kreditforeningen, Gud veed, af hvilken Grund, maaske er der Noget i Veien fra den Vedkommendes egen Side eller maaske fra Kreditforeningens Side. Hvad gjør da en saadan Mand? Saa maa han se at gjøre extraordinær Udvei for Pengene, indtil han kan faae dem gennem Kreditforeningen. Jeg kan ikke sige, om der er en Bestemmelse i Statuterne, som tvinge Kreditforeningerne til netop at holde de lovbestemte Terminer, men i alt Fald er det vist, at de ikke holde dem, og jeg kan derhos ikke se, at der skulde være nogen som helst Banffelighed ved, at de faae denne Side af deres Statuter forandret, hvis de ønske det. Lad mig netop fastholde det Tilfælde, som det ærede Medlem selv har nævnt, at det af og til kan indtræffe, at Folk ikke kunne faae deres Prioritetsforhold ordnede, hvor det er et nyt Laan, der skal gjøres til Indfrielse af et ældre, i de lovbestemte Terminer. Komme saa ikke netop disse Laansøgere, som jeg for Ørigt erkender ikke have stor Betydning overfor den større Omsætning, som nærmest vedkommer os, i en meget ubehagelig Stilling ved, at ogsaa de skulle bidrage til i et givet Døgn ved at gjøre Extralaan at forbruge af de Kapitaler, som ellers kunde være tilstrækkelige overfor den almindelige Omsætning. Jeg kan ikke se Andet, end at ogsaa for dem maa det være meget kostbart netop i Terminerne, hvor der disponeres over alle Penge, at skulle trække større Kapitaler, hvorom det dreier sig ved Prioritetsforhold, ud af den almindelige Omsætning. Jeg tror, at det vilde være til Gaon for Kreditforeningerne, om de indrettede sig paa at kunne fournere med Laan udenfor Terminerne. Dermed vil jeg ikke have sagt den ene Dag efter den anden, men derimod, at de forlagde nogle af disse Forretninger til endnu to Tidspunkter om Aaret, og jeg skal sige, hvorfor jeg vil anse det for rigtigt. For det Første fordi jeg anser det for Kreditforeningens Pligt at være saa nyttige for Publikum, som de kunne være — det er Hensigten med deres Oprettelse — og for det Andet, fordi de derved fordele deres eget Arbejde betydeligt paa en større Del af Aaret, end Tilfældet nu er, da de samle det paa de to Terminer, og derved gjøre det vanskelig for dem selv at faae Forretningerne afviklede i rette Tid. Men dernæst er der en anden Betragtning, som man navnlig lige overfor Kreditforeningerne ikke kan lade være at lægge Mærke til her, og det er Verberne af de Betalingsmid-